
Ruka ruku myje

„Jo. Kdo další měl přístup do domu?“

„Kromě Edwarda a mě? Hospodyně – její matka pro babičku a dědu pracovala desítky let a ona sama tu taky řadu let pomáhala. Ta by nikdy...“

„Rozumím, ale budu potřebovat její jméno, abych si s ní mohla promluvit.“

„Nevadí, když uvařím čaj?“ zeptala se Mirová.

„Vůbec ne, jen do toho. Pane Miro, povězte mi přesně, co se stalo. Taxík vás vysadil před domem?“

„Ano. Hned před domem. Zapomněl jsem v něm kuffík – jsem tak roztržitý –, ale řidič na mě zavolal. Byl jsem rozrušený a plný zlosti. Vešel jsem dovnitř. V člověku to vyvolává zvláštní pocity. Na jedné straně silné, příjemné vzpomínky, ale taky vědomí, že už to není totéž a ani nemůže být. Postavil jsem kuffík a uslyšel jsem hlasy.“

„Víc než jeden?“ zeptala se Eva.

„No..., myslím, že ano. Čekal jsem, že tu najdu Edwarda a toho makléře, kterého oslovil. Předpokládal jsem, že si spolu povídají. Zavolal jsem na něj. Nechtěl jsem je polekat. Vydal jsem se dozadu, a když jsem došel k pracovně, uviděl jsem ho, jak sedí v dědečkově křesle u stolu. Měl monokl, tekla mu krev. Byl vyděšený. Viděl jsem, jak se bojí, a vykročil jsem k němu, abych mu pomohl. Někdo mě musel uhodit zezadu. Ještě nikdy se mi to nestalo, ale určitě to tak bylo.“

„Ztratil jste vědomí.“

„Jeho zranění odpovídá úderu těžkým předmětem dozadu do lebky.“ Mirová podala Dennisovi hrnek a objala ho. „A rána na spánku odpovídá úderu o podlahu při pádu.“

„Já to nezpochybňuji.“

„Já vím, že ne.“ Mirová si povzdychla a naklonila se k Dennisovi, aby ho jemně políbila na pohmožděný spánek. „Já vím, že ne.“

„Co jste udělal, když jste se probral, pane Miro?“

„Nejdřív jsem byl hodně zmatený. Edward tu nebyl, a ačkoliv jsme si dost dlouho nebyli zrovna blízcí, nikdy by mě nenechal takhle ležet na podlaze. Zavolal jsem na něj – myslím – a hledal jsem ho. Obávám se, že jsem nějakou dobu chodil po domě, pořád trochu zmatený, dokud mi nedošlo, že se Edwardovi stalo něco hrozného. Zavolal jsem Charlotte, aby si nedělala starosti, a požádal jsem ji, ať zkusí zařídít, jestli byste nemohla přijet a podívat se na to.“

Věnoval Evě takový pohled svých jemných, zasněných očí, že by ho Dalla-
sová nejradši taky políbila na spánek jako před chvílí Mirová. Děsilo ji to.

„Teď už si uvědomuji, že jsem měl jednoduše zavolat devět set jedenáctku, místo abych obtěžoval vás.“

„Tohle není obtěžování. Cítíte se na návštěvu pracovny? Abyste se podíval, jestli tam není něco jinak, než by mělo být?“

„Udělám cokoli, abych pomohl.“

Cestou k pracovně si Eva zaizolovala ruce a nohy. „Radši se ničeho nedotýkejte. Už jste tam byl, stejně jako po celém domě, takže nemá smysl vás zaizolovat, ale udržme narušení místa činu na minimu.“

Na prahu se zarazila. „Takže váš bratranec seděl v křesle za stolem.“

„Ano... ne, ne za stolem. Křeslo bylo vepředu.“ Na okamžik se zamračil. „Proč? Ale ano, seděl v křesle před stolem. Na koberci.“

„Dobře.“ To souhlasilo s jejím pozorováním. „Počkejte minutku.“

Vzala si z terénní výbavy vše potřebné, nabrala kapku krve z podlahy a zapečetila ji. Pak metodicky prohledala okolí koberce.

Přidala ke vzorku pár kapek z malé lahvičky a přikývla. „Ano, je to krev. Někdo ji otřel, ale při rychlém úklidu se nezbavíte všeho.“

Shýbla se a začichala. „Ještě je tady trochu cítit čisticí prostředek.“ Nasa-
dila si mikrobrýle a podívala se zblízka. „A když víte, co hledáte, můžete ji přímo vidět, i to, kudy sem přitáhli křeslo a jak tu stálo s nějakou zátěží.“

„Seděl na něm totiž Edward.“

„Vypadá to tak. Ještě minutku.“ Přešla za stůl a podrobně prozkoumala křeslo.

„Trochu jim uniklo. Tady je kapka.“ Znovu odebrala vzorek, opatrně, aby zbylo i pro techniky. „Byl svázaný, pane Miro?“

„Ehm...“ Zavřel oči. „Myslím, že ne. Podle mě ne. Omlouvám se. Nejsem si jistý. Byl jsem v šoku.“

„Dobře. Monokl, krvavá ústa. Takže ho někdo napadl a posadil ho do křesla, ale tady, víc uprostřed místnosti. Vyděsil ho dost na to, aby zůstal sedět. Možná ho ohrožoval omračovačem, nožem nebo nějakou jinou zbraní, případně mu hrozili dalším násilím.“

Znovu si obešla pracovnu. „Hlasy. Takže mluvili. Patrně od něj něco chtěli. Ale než to získali nebo než skončili, objevil jste se vy. Zavolal jste, takže měli čas pohrozit mu, ať je zticha, a přesunout se mimo dohled. Jestli měli omračovač, nepoužili ho na vás. Když někoho zasáhnete z omračovače, pár vteřin trvá, než ho složíte a může vás zahlédnout. Rána zezadu. Ale nezabili vás, ani vás nevzali s sebou. Nejste pro ně důležitý. Jste jenom nesnáz. Ale dali si práci s úklidem a vrátili křeslo za stůl. Proč?“

„Je to fascinující – vaše profese je věda i umění.“

„Cože?“

„Vaše práce je věda a zároveň umění,“ řekl Dennis. „Vaše pozorovací schopnosti jsou vypilované zkušenostmi, ale taky vrozené. Pardon, trochu jsem se zamyslel.“ Usmál se. „Ptala jste se proč. Myslím, že to chápu. Jestli znali Edwarda, mohli znát i mě. Někteří lidé by řekli, že se mi zatoulaly myšlenky, upadl jsem a uhodil se do hlavy. A zbytek že jsem si vymyslel.“

„Někteří lidi jsou pitomci,“ odpověděla Eva. Její slova mu vyloudila na tváři úsměv. „Pane Miro, je tu něco jinde, než by mělo být? Nechybí tu něco?“

„Pracovna je skoro přesně v tom stavu, v jakém ji nechal můj dědeček. Něco ze zdejších věcí patří jako odkaz mně, mým dětem a dalším. Ale všichni jsme to prozatím nechali tady. Myslím, že nic nebylo odneseno ani přesunuto.“

„Dobře. Přišel jste sem a uviděl ho. Na vteřinu jste ztuhl – tak to bývá. Díváte se na svého bratrance a vycházíte mu na pomoc.“

Sama se zastavila u dveří a udělala rychlý krok do místnosti. Pak se rozhlédla po policích.

Zvedla kamennou misku, dokonale naleštěnou, zamračila se a znovu ji odložila. Vyzkoušela váhu jedné plakety, ale zavrtěla hlavou. Potom sevřela v prstech zvednutý chobot velkého skleněného slona vyvedeného v jáso-vých modrých a zelených barvách. Měl dostatečnou hmotnost i šikovné dr-zadlo.

„Doktorko?“

Mirová k ní přistoupila a slona si prohlédla. „Ano, ano, ty nohy odpovídají ráně.“

Zatímco Eva odebírala další vzorek, Mirová se obrátila k Dennisovi. „Přísahám, že si už nikdy nebudu stěžovat na tvoji tvrdou hlavu.“

„Taky to očistili, ale zůstalo tady maličko krve. Útočník se schoval na téhle straně za dveřmi. Tohle je po ruce. Přijďte vy, bum, a kácíte se k zemi. Útočník – on, ona, oni – bude jich víc, jeden se stará o Edwarda, druhý o vás a o úklid. Takže jeden přinese čisticí prostředek, uklidí, sebere bezpečnostní systém s disky. A vezmou i jeho. Vás tu nechají. Projdu si dům, abych si ověřila, že ho někam nenacpali... Pardon,“ dodala okamžitě.

„Neomlouvejte se.“

„Pozvu sem techniky. Můžu se spojit s oddělením pohřešovaných osob a popohnat je.“

„Mohla byste...“

„Převzít vyšetřování sama?“ Mirová chápavě vzala Dennise za ruku. „Oba bychom se cítili líp, kdybys to řešila ty.“

„Jasně, to se dá zařídit. Zatím si jděte sednout zpátky do obýváku a já všechno rozběhnu.“

Eva uložila slona do sáčku na důkazy, spojila se s techniky a povolala pár strážníků na pochůzky po okolí. Někdo vešel dovnitř, patrně bez pozvání Edwarda Miry. Prověří toho makléře. A někdo zase odešel – buď nesl Edwardovo tělo, nebo ho přinutil odejít po svých.

Potřebovali dopravní prostředek.

Nebylo to vloupání ani obyčejný únos – proč by ho potom nejdřív tloukli? Křeslo uprostřed místnosti jí připomínalo výslech.

Někdo od Edwarda Miry něco chtěl. A Edward nejspíš zůstane naživu, dokud to od něj nezískají.

Vrátila se do obýváku. Mirovi zapálili oheň, seděli spolu na pohovce a popíjeli čaj.

Eva si sedla na stůl proti nim.

„Potřebuju pár informací. Jméno, kontaktní údaje toho realitního makléře?“

„Nemám tušení. Omlouvám se. Asistentka mi je neřekla a já jsem byl příliš rozrušený, než abych se ptal.“

„Dobře, tohle zjistím v jeho kanceláři. Kde ji má?“

„Odešel z Kongresu, aby založil a řídil politický institut,“ odpověděla Mirová. „Má kancelář v jeho ústředí v Chrysler Building.“

„Prvotřídní nemovitost.“

„Postavení je pro Edwarda velice důležité,“ řekl Dennis. „Jeho organizace Mirův institut zabírá dvě patra a vlastní i dům ve Východním Washingtonu, který v případě potřeby využívá Edward nebo jiní členové vedení.“

„Budu potřebovat i jeho adresu. A adresu domů. Zajedu si promluvit s jeho ženou. Jaký měli vztah?“

Dennis se podíval na manželku a vzdychl.

„Já odpovím. Mandy je realistka, kterou baví život, jaký vede. Byla vynikající v kampani a je vynikající na získávání sponzorských příspěvků a ve výběrech. To, že jí Edward často zahýbal, považuje za součást ujednání, a nijak zvlášť důležitou, protože si počíná diskrétně. Ona je taky diskrétní a využívá služeb licencovaného služebníka. Obě jejich děti jsou samozřejmě dospělé, a ačkoliv na veřejnosti všichni hrají svoji roli, ani jedno nemá rodiče zrovna v lásce a není ani spokojeno s jejich životním stylem.“

„Svět je plný různých lidí, Charlie,“ zahučel Dennis.

„Toho jsem si vědoma. Můj profesionální názor je takový, že by Mandy neudělala nic, čím by obrátila svůj svět vzhůru nohama. Nikdy by Edwarda nezranila a svým způsobem ho má ráda. On je zase svým způsobem vděčný za její příspěvek k jeho kariéře a je hrdý na její společenský status.“

„Měl nepřátele.“

„Spousty. Politické, jak bys čekala.“

„A osobní?“

„Umí být šarmantní a často takový je – i to je součást politiky. Taky věří, že má pravdu, ať už zaujme jakýkoliv politický nebo osobní postoj, a to může způsobovat třenice. Tenhle dům je příkladem,“ dodala Mirová. „Edward usoudil, že je třeba ho prodat, a tak ho taky prodá.“

„Plete se,“ řekl Dennis tiše, „a neprodá. Ale to teď není podstatné. Někdo ho zranil a není tu žádost o výkupné.“ Podíval se na Evu. „Vůbec jste se o něm nezmínila.“

„Promluvím si o tom s jeho ženou. Pane Miro, chci, abyste věděl, že věřím všemu, co jste mi řekl. A v žádném případě nevěřím, že byste jakkoliv ublížil svému bratranci. Nebo komukoliv jinému.“

„Děkuji.“

„Ale musím se vás na něco zeptat, jinak bych nedělala pořádně svoji práci. A kdybych ji nedělala pořádně, nepomáhala bych vám.“

„Rozumím. Musíte se mě zeptat, kdy jsem Edwarda viděl naposled a jak jsme se k sobě chovali. Jestli je udržení tohoto domu v rodině pro mě tak důležité, že bych si někoho najal, aby ho vyděsil.“ Přikývl a odložil hrnek s čajem. „Viděli jsme se o svátcích. Obávám se, že hlavně z povinnosti. Charlotte a já jsme se zúčastnili koktejlového večírku u něj doma. Kdy to bylo, Charlie?“

„Dvaadvacátého prosince. Zdrželi jsme se jen asi hodinu, protože se Edward pokusil Dennise přemluvit k prodeji domu.“

„Nechtěl jsem se hádat, a tak jsme odešli dřív. Krátce po prvním lednu mi poslal e-mail, kde shrnul svoje důvody a plány.“

„O tom jsi mi neřekl, Dennisi.“

„Snadno se na něj rozzlobíš.“ Dennis vzal Mirovou za ruku. „A nebylo tam nic nového. Nerad tahám tyhle spory domů. Stručně jsem mu odepsal, že nesouhlasím a že hodlám dodržet slib daný dědečkovi. Když hned odpověděl, bylo mi jasné, že je hodně napružený. Obvykle by s odpovědí počkal, aby to vypadalo, že má plné ruce práce. Ale tentokrát napsal hned, že mi dá čas, abych zmoudřel, a varoval mě, že pokud se budu držet svého sentimentu, bude nucen podniknout právní kroky. A... tvrdil, že jsme žádný slib nedali, že jsem si to popletl, jak se mi občas stává.“

„K čertu s ním!“

„Charlie...“

„K čertu s ním, s bezcitným darebákem. Myslím to vážně, Dennisi!“ Vztekem zbrunátněla a z očí jí vyšlehly blesky. „Jestli hledáš někoho, kdo by mu chtěl ublížit, podívej se na mě.“

„Doktorko Mirová,“ napomenula ji Eva chladně, „přestaňte. Požádám oddělení elektronické detekce, ať se na ty e-maily podívají. To byla vaše poslední komunikace?“

„Ano. Neodpověděl jsem. Bylo to od něj kruté a byla to lež. Složili jsme slib.“ Eva viděla jeho zmatený smutek stejně jasně jako doktorčin vztek. „Pokusil jsem se s ním spojit až dnes, ale nepodařilo se mi to.“

„Dobře.“ Nedokázala si pomoci a dotkla se rukou jeho kolena. „Poznáte, co je opravdu důležité. Najdu odpovědi, slibuji.“

Vstala, vděčná za zvonění od dveří. „To bude pro mě. Zavedu techniky do pracovny a osobně prohledám dům. Pozvala jsem strážníky, ať obejdou sou sedy, jestli někdo něco neviděl. Jeden vás zaveze domů.“

Vytáhla videofon. „Dali byste mi všechna jména a kontaktní údaje, o které jsem žádala?“

„Charlie to udělá. Já jsem na elektroniku hrozný nešika.“

„Já taky.“ Eva podala videofon Mirové. „Bude to dobré.“

Dennis se zvedl. „Jste velice chytrá žena. A hodná holka,“ dodal k jejímu údivu. Pak ji jemně políbil na tvář a polechtal ji strništěm, jež si patrně zapomněl oholit. „Děkuji.“

Eva šla otevřít a přitom cítila, jak se jí to šimrání šíří až k srdci.